

Kapitola 3

Světla

Chrlič se po vyslechnutí rozhovoru začal plazit směrem dolů po zdi, drápy zatínal do kamenné stěny. Když se dostal na zem, proplazil se mezi několika sudy opřenými poblíž a zaručujícími mu úkryt v případě náhodného setkání s nějakou živou bytostí.

Nechápal, proč se ho dívenka tolik polekala, nechtěl jí přece ublížit. S touto myšlenkou se pohyboval po svých kamenných nohách ulic, nevěda ani, kam ho nesou. Náhle se před ním objevilo několik pohybujících se světel a s nimi i hlasitý pokřik. Chrlič nechtěl riskovat nový střet a nevěšil si na ulici příhodného místa pro úkryt, a proto roztáhl křídla, vznesl se a dosedl na nejbližší střechu. Odtud pozoroval blížící se světla a zjistil, že je to několik postav, držících

v rukou ohně a kráčejících nepravidelnou chůzí. Lidé drželi předměty plné jakési tekutiny, která při jejich pohybech dopadala sprškou na zem.

Postavy byly od hlavy k patě lesklé a skoro jim nebylo vidět do obličeje. U pasu každé z nich visel špičatý předmět, jehož účel Chrlič nechápal. Postavy se kolébaly ze strany na stranu a jejich pokřik Chrličovi připadal jako směs radosti i zlosti. Lesklé postavy se zastavily pod domem, na jehož střeše je Chrlič pozoroval.

Začaly pokřikovat ještě více než dříve, pleskaly se vzájemně po ramenou a narážely předměty s tekutinou jedním o druhý, až to hlasitě zaznívalo. Chrlič se z neznámého důvodu postavy nelíbily, jejich chování mu připadalo místy až odpudivé, ale jeho zvědavost jej přesto nutila setrvat a sledovat, co bude dál.

Náhle si všiml, že se pod ním ze tmy vynořuje nová postava, kráčející naproti těm lesklým. Člověk se jim zřejmě chtěl vyhnout a rozjařený hlouček obejít, jenže najednou jej ostatní postavy obklíčily a odmítly ho pustit dále. Začaly do osamocенého člověka strkat ze všech stran a pokřikovat na něj. Chrličovi začalo být té postavy líto. Nejspíš si začal uvědomovat, že jedinec nemá proti takové přesile šanci – a cítil s ním.

Nechápal také, proč se k němu ostatní tak chovají, nic přeci neudělal. Tu náhle jedna z lesklých postav vytáhla ostrý předmět, který jí visel u pasu, a udeřila jím osamocенého do hlavy.

Ten se skácel k zemi a ostatní do něj začali kopat. Jedna bytost pozvedla ostrý předmět nad hlavu, chystajíc se k úderu. Chrlíč se chvěl napětím, co bude následovat. Zaťal prsty do cihlových tašek na střeše tak, až několik z nich prasklo a s rámcem dopadly na ulici.

Postava držící předmět se poplašeně rozhlédla kolem sebe i vzhůru, ale Chrlíče si nevšimla.

„Někdo tu je!“ vykřikl ten člověk. „Nesmí nás nachytat velitel stráže, nebo nás dá zmrskat jako opilé pobudy!“

Člověk zasunul lesklý předmět zpět do opasku a ještě vykřikl: „Rychle zpátky na stanoviště a toho cizáka tu nechte! Bud' se o něj postará jiná hlídka, nebo ho nějaký přízrak za nás zadává.“

A s chechtáním a klátivou chůzí se vydal dál ulicí a ostatní postavy jej za slyšitelného reptání následovaly.

Chrlíč svýma zářícíma očima, kterým nic neuniklo, vše sledoval a spočinul nyní zrakem na ležící postavě na ulici. „Co je to s ní?“ pomyslel si. Snesl se dolů na ulici.

Oheň, který předtím jedna z postav upustila, osvětloval místo, kde člověk ležel. Byl obrácen tváří na stranu, druhá spočívala na špinavém chodníku. Člověk těžce oddechoval. Chrlíč, sám nemaje potřebu dýchat, byl zvědav, proč bytost toto potřebuje, a aby lépe viděl člověku do obličeje, naklonil se k němu blíže.

Bytost byla mladá, to chrlíč poznal. Po jejím čele stékala jakási tekutina červené barvy. Ne jako ta, kterou předtím popíjely kovové postavy. Náhle se člověk prudce nadechl a otevřel oči. První, co uviděl, byla Chrlíčova děsivá tvář. S úlekem se člověk zvedl na ruce a začal se plazit pryč. Nespustil přitom vyděšené oči z monstra před ním.

Chrlíč se chtěl k němu přiblížit a zjistit, zda toho člověka něco nebolí. Sám přece již zažil bolest, tu, kterou mu způsobilo slunce. Pak se stalo něco, co Chrlíč doposud nezažil a dosud nezkusil. Něco mu říkalo, ať otevře svá kamenná ústa a zavříc pár zvuků.

Zastřeným, ale přesto stále lidským hlasem tedy procedil: „Nepotřebuješ pomoci?“

Člověku se rozšířily oči strachem a vyděšeně vyjekl: „Odstup ode mne, netvore, a vrať se k svému pánovi! Jsem dobrý člověk, nikomu jsem neublížil a můj Bůh mě ochrání!“

Poté se rychle postavil na nohy, a než mohl Chrlíč znovu cokoliv říci, rozběhl se sípající člověk pryč ulicí – do temnoty.

Chrlíč člověka pozoroval, dokud mu nezmizel z očí. Hlavou se mu míhala spousta otázek. „Proč se mne ten člověk tak bál podobně jako předtím ta malá dlouh vlasá bytost? Vždyť já mluvím, mluvím stejně jako on a rozuměl jsem jeho řeči. A k jakému

pánovi se to mám vrátit? Vždyť žádného neznám. Měl bych asi zkusit najít jiného člověka – a zjistit, kdo je můj pán. Třeba se dozvím, proč tu vlastně jsem, když si sám nic nepamatuji.'

Ze zamyšlení Chrliče náhle vytrhla zvětšující se zář. Slunce! Začalo pomalu svítat a pro Chrliče to bylo neklamné znamení, že se musí schovat do stínu. Nikde neviděl koutek, do kterého by se vešel, a proto se vznesl do výše a porozhlédl se. Všiml si kousek od sebe malé stavby, podobné místu, kde se zrodil. Byl to menší kostelík s prostornou zvonící na vršku. Chrlič k ní doletěl a jako pták se zde uhnízdil, aby zde přečkal den, dokud opět nenadejde čas jeho probuzení. Zavřel svá kamenná víčka a usnul.